

plaudisseeren begon; maar hij keek geboeid naar het van geestdrift gloeiend gezicht, en Helma, zich naar hem toewendend, begon opgewonden te praten: „Nou? had ik teveel gezegd? Is het niet heerlijk, die gloed en die passie? Zeg nou 'ns of je niet ontzaglijk genoten hebt?”

„Schitterend was het”, beaamde hij, met een diepe stem, die Lize zonderling bewogen klonk; en terwijl even zijn oogen in die van het meisje doken: „Ja.... er is toch géén opera die je meesleept als deze!”

Helma knikte, staarde roerloos, met droomerigen blik voor zich uit. „Kom”, lachte hij gul op, terwijl hij even z'n hand op haar arm legde, „wor 'ns wakker.... daal neer uit je zevende hemel, kind!”

Diep ademend streek ze zich langs het voorhoofd, greep dan met een loome beweging, als ontwaakte ze uit een droom, naar het witte sjaaltje, dat achter haar over de stoelleuning hing.

„Gáán we nou?” jachtte Lize, wie elk van Helma's gebaren ergerden als een geraffineerd, voor Herbert verzonnen spel.

„'t Moet wel”, klaagde het meisje met een diepe zucht, terwijl ze het sjaaltje strak en sluk als een nonnenkap om haar gloeiend gezichtje wond, „Hoe vreeselijk dat 't voorbij is!”

Herbert opende de loge-deur en schuifelde langzaam tusschen de opeengepakte menschenmassa in de couloir. Dat kwam van hun treuzelen — dacht Lize, die ontstemd de vierdubbele rij wachtenden vóór de vestiaire overzag — nu was er geen dóórkomen aan. Zij wenkte ongeduldig naar Herbert, 't werd zoo laat, bij half twaalf, Anna moest tot hun thuiskomen opblijven voor het kind; maar hij haalde ongeduldig de schouders op, door de wachtenden heendringen ging niet.... hij stond heel achteraan.

Waarom had Helma 'r mantel ook afgegeven, dacht Lize, die zelf haar cape in de loge bij zich had gehouden; het meisje bekommerde zich niets om het wachten,

stond stil-rechtop tegen den muur geleund, haar starenden blik hoog over de menschen heen....

„Loop jullie maar door naar de vestibule”, drong Herbert, „dan breng ik daar het goed wel, je loopt hier in 't gedrang en je staat in den weg bovendien”.

Helma knikte, schikte den zijden sjaal warmer om haar schouders en liep vooruit.

In de groote, kil-verlichte vestibule stuwde de donkere menschenstroom reeds naar de uitgangen, de groene tochtdeuren flapten geluidloos open, de schorre stem van een portier riep telkens een nummer van de file af.

Helma zocht een plaats bij een der breede zuilen, ze huiverde in haar dunne wit-zijden japon, wanneer telkens, door een ijle tochtvlaag, de punten van het sjaaltje langs haar blooten schouder gleden. Alle gloed was van haar wangen weggetrokken, de oogen, in het bleek gezicht, waren uitgebluscht en om den strak gesloten mond lag een onverschillig-ontevreden trek.

In het botte zwijgen, dat de jongere door geen beleefdheids-zin trachtte te verbreken, doorgvorschten de gedachten der oudere vrouw 't verloop van den avond nogeens.

Aanvankelijk had Helma's dankbaar beleefde houding een voldoening gegeven: als een gedwee jong meisje had ze zich lief in alles geschikt naar de wenschen van mevrouw; en eenmaal naast haar in de loge, met Herbert veilig erachter, zoodat géén woord tersluiks gesproken, géén blik gewisseld kon, vermocht Lize zelfs te genieten van de voor haar ongewone feestelijkheid, voelde ze zich niet als zoo vaak terzij geschoven, doch, meer dan de andere, hóóren bij Herbert, samen-uit met hem; de wrok der laatste dagen was vergleden, ze vond zich zelfs overdreven, onrechtvaardig in heur argwaan geweest. Zou Helma zóó vrijuit met Herbert durven spreken, zoo overmoedig met hem schertsen en hem plagen, wanneer iets in hun verhouding het daglicht niet velen kon?

Doch al dadelijk na het eerste optreden